

BERNSTEIN, ALFRED

# Varför begränsa vi barnalstringen?.

Stockholm : Axel Holmström  
1914

# EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!



## Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

## EOD bokens fördelar!

- ⇒ Få samma utseende och känsla som med originalet!
- ⇒ Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- ⇒ Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- ⇒ *Sök*: Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- ⇒ *Klipp & klistra*: Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

## Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- ⇒ Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

## Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- ⇒ <http://search.books2ebooks.eu/>

BERNSTEIN

Foult. Ekman,

Album.

(B2)

1914





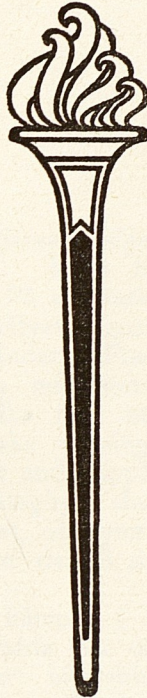
Polit. Ekon.

Allm.

(P)

1914

# Varför begränsa vi barnalstringen?



Ett varningsrop till det arbetande  
folket av Doktor Alfred Bernstein  
praktiserande läkare i Berlin.

STOCKHOLM 1914  
AXEL HOLMSTRÖMS FÖRLAG

Pris 15 öre.



---

A. J. Lindgrens Boktryckeri, Falköping 1914.





Djävare och djävare höjer den feodala reaktionen sitt huvud. Dess borgerliga drabanter blir allt fogligare. På arbetarklassens rygg uppför militarismen sina hälvetesdanser. I de båda mellan-europeiska kulturländerna Frankrike och Tyskland befinna sig några minoritetspartier, i sitt mål klara grupper, vilka resa ett kraftigt motstånd mot det militaristiska rustningsvansinnet. Allvarliga, av socialistisk anda uppfyllda män förutsäga det ohyggliga, påtagliga slutet. Med örnblick och profetisk gcist, obekymrade om borgarpressens hesa skri, se de till sina bröder på andra sidan gränsen.

Stridskamrater, kämpar i Frankrike och England, äro ni beredda att offra er egendom, er familjs existens, ert hjärteblod för att förhindra den katastrof som militarismen vill framkalla? Den obarmhärtiga, omåttliga militarismen längtar efter det ögonblick, då den kan vada i ert blod.

I den allförbarmande allgoda gudens namn, vilken militarismen i sitt blodiga vansinne skapat efter sina galna fantastiska feberidéer, i denna guds

namn befäller odjuret militarismen att vi skola skjuta på fader och moder.

Pennan nekar, blodet stelnar i ådrorna. Moder! du som närt mig med ditt hjärteblod, du mina dagars upphov, du, som plågats och lidit för min skull, du mina ynglingadagars ideal, du mitt livs grundgoda förebild, emot dig, för vilken mitt barnsliga lall klang som himmelsk musik, emot dig, moder, skall jag sända den dödande kulan.

Nej! Nej! Besinning!

Tre konfessioners ortodoxa kristna välsigna de söndertrasade, av blod stinkande fanorna.

Juden, protestanten och katoliken välsigna krigsskarorna som dra ut till massmord. Äro de icke förvillande lika?

Du skall icke döda! så lyder ett bibelsord. Er arbetare, vilkas rättfärdighetskänsla skärpts av socialism, vilkas pliktkänsla är kärlek till hela mänskligheten, er arbetare frågar jag: Är det någon skillnad mellan ett privat mord och ett organiserat massmord?

Den förnuftige svarar nej och återigen nej.

O, dessa härliga präster! Med fromma gudsödmjuka miner, feta ansikten och bukar, som fordra ett medicinskt ingripande, välsigna de hemlandets bloddrypande fanor. Och för utsvultna, dödsbleka, av tuberkulöst gift genomdränkta proletärbarn predika de den oinskränkta fruktsamhetens evangelium. Där, varest katoliker och protestanter utveckla sin målmedvetna, av en kall och hård dogm dikterade värksamhet, märker man ingenting av en tillbakagång i födelseantalet.

Och medan den judiska rabbinen med orden: "föröken eder och uppfyllen jorden" läser välsignelsen över nyförmälda, strör han vetekorn ut

över det unga brudparets huvud. Vetekornet är hos judarna en symbol av fortplantningen.

Vill ni lära känna det katolska folkets stämning? Jag vill berätta eder en biktstolsscen, vilken i sig bär så mycket tragiskt våld.

En präst, ansiktet lagt i stränga veck, framför honom en olycklig, mager kvinna; en kvinna som upprepade gånger genomgått barnsängar, en kvinna i vars märg en mördande sjukdom gnager.

— "Guds välsignelse över ditt barnrika äkten-skap".

— "Mina barn hungra och frysa. Det fattas mig bröd och kläder".

— "Vår herre, gud, vilken hitintills har hjälpt oss skall ock i fortsättningen hjälpa oss. Hav förtroende till gud; han skall rädda eder".

Med insiktens fackla vilja vi tränga in i de yttersta av urskogens gömmor. Skola icke vi människor vara i stånd att skapa en ny tingens ordning? Jo, svarar jag, om ni lämnar traditionens tröga banor, om ni med titanisk kraft sönderbryter det religiösa förtryckets bojar, i vilket vi varit fängslade sedan århundraden tillbaka.

Mänsklighetens grundonda, Darwins kamp om tillvaron, skall avklädas all skräck och fasa.

Ni frågar: hur?

Jag vill ge er ett klart svar.

Den i alla organiska väsen inneboende driften till förökelse, vilken tvingar individerna till en förintande kamp, skall indämmas.

Här är Rhodus, dansa!

Ni dårar! Edra kattors och hundars fortplantning reglerar ni, men det vilda kaos som råder ifråga om människornas förökelse, en förbannelse

för den moderna kulturens bärare, skall vara bestående, vara permanent.

Ni skola ropa! Malthus! Du träda i den engelska prästens, socialisthatarens, den stora puritanans spår. Jag svarar: nej!

För oss alla är Malthus' lära oriktig.

I gripande skildringar, i glödande färger, i ljuset av modern socialistisk forskning, ha mästarna i framställningskonst Peter Krapotkin och August Bebel förstört den grymma bild av elände som Malthus gav oss. Vi äro Malthus' motståndare. Men vi säga: om ni inte reglera barnalstringen, så skall hunger och elände och sjukdom, näringslivets förskräckliga kval och mänsklighetens gissel: de stora folksjukdomarna, leva i all evighet.

Jorden är så rik, så fruktbar, att den skulle kunna ge näringsmedel för tio, tjugo, ja, hundra gånger mer människobarn än som för närvarande befolka världen, om icke kapitalismen i obeveklig profitlystnad med berätt våld nedtrampade millioner livsfrön; livsfrön, vilka sträva emot ljuset, livselement, vilka vilja utveckling.

På vår rena obefläckade fana ha vi skrivit: bevarandet av det mänskliga livet. Ser ni inte hur mordängeln lungsoten, syfilis, alkoholismen går omkring och förstör de späda barnakropparna?

I dessa grymma yttringar av en kapitalistisk världsordning ser vännen Malthus en uppenbarelse av ett högre gudomligt förnuft, vilket befordrar folkens välfärd. Vi revolutionära socialister; vi vilja tillförsäkra varje enskild samhällsmedlem rätten och möjligheten till äktenskap och uppfostran av älskade barn. Hela vårt sinne, varje vårt hjärtas fiber, vår klara socialistiska insikt uppreser sig

emot den av kapitalismen välvilligt tålda och grymt och skoningslöst bedrivna ödeläggelsen av hela mänskligheten. Krig och pest vilja vi förvandla till historiska kategorier.

Den gamla Moltke sade en gång: "Krig är ett element av den av gud skapade ordningen".

I det människomördande kriget se vi ett element av en djävulsk oordning och med kraftig stämma tillropa vi de fantastiska, i ett slags religiös militärisk förtjusning försatta herrars hetsare ett: "krig mot kriget". Vi predika ett nytt evangelium; ett evangelium till vilket människorna skola lyssna; ett evangelium som skall befria dem ur tusenårigt slaveri: Den internationella människokärlekens evangelium.

Fjärran från varje sjuklig sentimentalitet, erkänna vi gärna de stora fel som häfta vid våra dagars människor. Vi ställa oss på den praktiska socialismens mark och fordra en medveten, planmässig inskränkning av barnantalet. Socialismen vill reglera de ekonomiska förhållandena mellan människorna. Först och främst borde den tillse att produktionen reglerades av människor. Ingen lag, inget partiprograms paragraf, ingen stadgebestämmelse skall någonsin vara i stånd att fullborda denna reglering, ty högre, oändligt mycket högre än all formalism står en energisk vilja; en enhetlig vilja, en vilja som behärskar och som imponerar på massorna, viljan till handling i könsfrågan. Vår moderna åskådning kunna vi sammanfatta i en mycket enkel, vid första påseende brutal imponerande formel lydande sålunda: Arbete, er styrka vilar i edra könsorgan.

Ni arbetarekvinnor, i vilkas sköte våra framtidshoppningar vila, ni förtryckta och utsugna,

ni ha segerpalmen i edra händer, om ni nekar att längre fungera som födelsemaskiner. Den oblodiga födelsesträjken skall tvinga kapitalismen på knä.

*Ned med kapitalismen! Leve den socialistiska kvinnans solidaritet!*

*Socialistiska kvinnor, fordra edra mänskorrättigheter! Beviljar man dem eder icke, så organisera födelsesträjken.*

Det berättas mig att ledarna i kvinnorörelsen stå främmande för dessa idéer. De finna sig icke till rätta i den väldiga tankegång, vilken garanterar en ny framtid. I dessa kvinnor lever ännu bourgeoissentimentalitet.

Vår revolutionära könsmoral passar visserligen icke till medelåldern och den nya tidens söta romantik, ty vår könsmoral ser den närvarande tidens hårda faktum i ögat; den vill utrota det kvinnliga slavsinnets, undanrödja prostitutionen och etablera sannt kvinnovärde i hela kulturvärlden.

Mänsklighetens skamfläck, prostitutionen, vilken möter vårt öga överallt, har ju sin urgrund i proletärfamiljernas barnrikedom. Mätta barnen, giv dem anständiga kläder, giv dem en sund, solig våning, uppfostra dem, kuva deras drifter, ingjut hos dem aktning för mänsklig storhet och för kvinnan och ni skola se att prostitutionen och det med densamma förbundna eländet skall upphöra.

För att bringa de sociala tankarna till förverkligande är ett Herkulesarbete nödvändigt. Ja, ett Herkulesarbete är nödvändigt. Arbetarkvinnor, se med klar blick på bourgeoisdamen. Huru många barn har fru grevinnan, huru många köpmansfrun, huru många den beräknande samhällsdamen?

Är det klok avsikt som är det bestämmande hos dessa damer eller ha de möjligen blivit tillfälligt ofrukbara?

En inskränkning av barnantalet är i sanning en kulturgärning av ädlaste art. De kvinnor, vilka tillhöra arbetarrörelsen och icke rygga tillbaka för att, hand i hand med de reaktionäraste arbetarfienter och jesuiter uppträda fientligt emot systrar i de egna leden vill jag mana till ett ögonblicks förnuft.

Fosterfördrivningen, som ödelägger tusende sinom tusende kvinnor i deras mest blomstrande levnadsålder, förintar kvinnlighetens blomma och sänker en legion av kvinnor i graven, är icke densamma en sorglig följd av födelseöverskottet. Förtvivlan trycker det dödsbringande instrumentet i proletärkvinnans hand. Hunger och nöd fördunkla hennes förstånd. Hon ryggar icke tillbaka för sjukdom, hon skyr icke den rättsliga bestraffningen, som endast träffar några arma oförsiktiga synderskor. Fåglarna på taken sjunga om att de rika kvinnorna i Belgien, varest fosterfördrivningen är lagligt tillåten, befria sig från livsfrukten. Varenda människa vet att endast ett litet fåtal av fosterfördrivande kvinnor bli "fast" här i Tyskland. Om alla de som i detta fall bryta mot lagen skulle bestraffas, så måste varje privat böningshus omvandlas till fängelse, åklagarnas antal måste hundradubblas och de trogna väktarna av lagarna voro tvungna att anordna nattskift.

Jag frågar mina motståndarinnor om de med sänkta armar äro hågade att längre åse detta fosterfördrivningselände eller om de äro villiga att allvarligt söka avhjälpa detsamma.

I sin med den kyrkliga vidskepelsen besläktade

dogmatism se dessa kvinnor icke skogen för bara träd. Alla de inlärdas fraser dukas upp för att försvara en ohållbar position. När man vill fostra ett så stort antal partisoldater som möjligt, då måste man naturligtvis visavi inskränkning av barnantalet stå som en svuren fiende.

Fransmännen tala om "rage du nombre", siffrornas raseri. Stora proletärmassor, människor med förstörda hjärnor, tuberkulos och rachitis, skola bilda de socialistiska kärntrupperna.

Ni föder ju utsagningsobjekt för kapitalisterna; ni skapar offer för mordängeln lungsoten.

Det vi behöva är ett kärnigt, själsligt och kroppsligt duktigt människoslag, ringare till antal men uppfyllt av idéernas hela rikedom, av den nya världsåskådningen: socialismen. Vi vilja fostra nya människor; vi vilja skapa en ny, högre moral. Vår princip och taktik må vara revolutionär. Den trånghjärtade bourgeoisandan skall ersättas av en luttrad socialism, av en vidgad idékrets, av målmedvetna och internationella strävanden.

Huru många av våra kamrater ha icke övergivit socialismen, då de på ett eller annat sätt höjt sig över sin klass. Med själssmärta måste man åse hur den forne kamraten ännu en tid betalar sina bidrag, för att sedan för alltid vända partiet ryggen och slutligen på det mest hatiska sätt bekämpa den socialistiska rörelsen. Högmåddiga arbetarplågarer, verkmästare, och andra direkta försvarare av bourgeoisintressen äro produkter av vår otäcka nutid. De äro icke kött av vårt kött, icke blod av vårt blod. De tillhöra bourgeoisin.

Vi vilja icke pocka på det stora antal stupida människor, vilka av blind instinkt sluta sig till oss. Nej, vi vilja vara folkets lärare och rådgi-

vare. Vi vilja leda folksjälen och i innerlig förening med det som strävar mot ljuset låta vi oss själva ledas. Glöm icke — må man förlåta mig det militäriska exemplet! — att den gamla Fritz en gång höll hela Europa i schack med en handfull soldater. Vi röra oss icke alltid i en uppåtstigande kurva, statsliga system förgå, auktoriteter störta samman.

Vad är det som överlever alla tidens växlingar? Det är den stora, väldiga mänsklighetstanken, den lysande kulturidealismen. Ett av uttrycken för denna kulturidealism är arbetarklassens bemödande att anpassa produktionen av människor efter de sorgliga förvärvsförhållanden som för närvarande är rådande. Att genom en mödrarnas sträjk skaffa sanna rättsförhållanden. "Vom Rechte, das mit uns geboren, ist leider nie die Rede" \*) säger diktaren. Det är just denna elementarrätt, denna naturrätt som är föremålet för vårt högsta, vårt heligaste intresse.

Karl Marx's ord användes såsom argument emot oss. Jag svär icke på mästareord. Mitt enkla förstånd förbehåller sig rätten till kritik. Men om nu verkligen motståndarna ovillkorligen vilja låta Marx tala, så bör man hålla sig till följande ord: "En av de allmännaste förutsättningarna för det kapitalistiska produktionssättet är en raskare tillväxt av proletariatet än av kapitalet. En allmängiltig befolkningslag, som gäller för alla tider, folk och ekonomiska system, existerar icke. Varje produktionssätt och ekonomiform har sin särskilda, specifika populationslag" (befolkningslag).

Det finns ingen naturlag, ingen tvingande bio-

\*) Om medfödd rätt är tyvärr aldrig tal.

logisk nödvändighet som bildar det fundamentala momentet för den kaninartade utbredningen av proletärbarn. I förbigående sagt karaktäriserar just det främmande ordet "proletär" det hitintills inom arbetarkretsar rådande föreställningssättet om oinskränkt barnavel. Oinskränkt, oreglerad barnavel är ett direkt nedslående av det sociala förnuftet. Proles är liktydigt med telning, ett träd som bär många skott är ett proletärträd, en man, som till kapitalisternas stilla förnöjelse sätter vansinnigt många barn till världen, är en proletär, en proletärmänniska. Ännu en gång må det vara sagt: vår vilja till barnavel måste anpassa sig efter samtliga ekonomiska förhållanden.

När Marcuse säger: "den medvetna inskränningen av barnantalet är icke frukten av själsligt depraverande inflytanden, utan är det resultatet av förändrade uppfattnings- och tankeformer, vilka återigen i sista hand med elementärt våld framväxa ur de sociala förhållandena", så har han, enligt mitt förmenade utmärkt karaktäriserat hela vårt problem.

Ännu en gång ett allvarligt ord! Är icke den smittosamma barnsjukdomen, tarmkatarr, för vilken endast i Tyskland varje år omkring en halv million falla offer, är icke denna sjukdom en social sjukdom? För att förneka det djupa inre sociala sammahanget mellan barnadödlighet och social misär måste man sannerligen vara fullständigt blind på båda ögonen.

De författarinnor, vilka svärma för rik barnavälsignelse, vill jag visa några siffror, vilka tala högre och allvarligare än många tjocka bokband.

Totalsumman av dibarnsdödligheten var i Berlin 20<sup>0</sup>/<sub>0</sub>. Det rika "Westen", där de nöjeslystna kvinnorna hata "välsignelsen" i lika hög grad som

de frukta helvetets portar, uppvisar en dödlighet av 6<sup>0</sup>/<sub>0</sub>. I det fattiga "Wedding" där man formigen stupar över blodfattiga, åt lungsot och död vigda barn, är dödligheten ungefär 42<sup>0</sup>/<sub>0</sub>.

Siffrornas språk lyder, för att yttrycka det kort och plump: "proletären avlar barn för kyrkogården". Och när en gång ett litet väsen i en utmärkt familj av det fattiga proletariatet blir bäddat till evig ro, så göres icke mycket väsen därav. För att så snart som möjligt bli av med den lilla älsklingen ger man honom en portion fördärvad mjölk. Man sörjer snart för ersättning. Att förlora tårar anser man vara överflödigt. Spartanernas moral att utsätta svaga barn, att prisge dem åt hungerdöden, de förbannade "hedningarnas" grymma sedvänja börjar gripa omkring sig i vår allra högst kristliga stat.

Varför bli barnen födda, när deras liv är en last för deras föräldrar? Vilja vi att de nedrigaste instinkter skola härska? Finns här icke en sedeväktare, vilken med stolt upphöjt huvud, obekymrad om bourgeoiskanaljernas galla, nämner tingen vid sitt rätta namn.

Mord är mord! Den fege rövaren, duellanten som lydigt följer en hård samhällelig lag, kvinnan, som känslolöst låter sin kropps produkt dö, som konstlat påskyndar det sjuka barnets död — de alla äro mördare.

Gentemot oss uppställer ni en moral som ingenting annat är än stelnade villkor, ett uttryck för de tillfälligt rådande maktförhållandena. Ja, ni herrar reaktionärer! vår sedlighet är tornhögt högre än er. När våra föräldrar gjort sin skyldighet i moraliskt och materiellt avseende emot oss, stå vi inför dem i ren barnlig ödmjukhet. Vi vilja

icke skjuta på våra föräldrar. Rysande vända vi oss bort från de sista konsekvenserna av den militäriska absolutismen. Därför bli vi straffade av eder falska morals alla himmelsstraff. Och prästerna, vilkas löjliga struntprat man omöjligen kan ta för allvar, försvara herrarna och deras gärningar.

Ansvarighetskänsla emot föräldrarna, ansvarighetskänsla gent emot de efterkommande! En sedlig faktor av högsta värde behärskar vårt handlande. Genom våra moderna fördjupade förnimelser blir den gamla Lykurgus' vishet luttrad och erhåller ett högt sedligt värde. Den gamla spartanen Lykurgus' högsta mål, under vilket allt annat måste underordna sig, var avlandet av sunda barn. Vi äro villiga att slå in på de Lykurgiska vägarna under förutsättning att vi kunna anpassa de Lykurgiska föreskrifterna efter vårt moderna monogamiska åskådningssätt; förutsatt att det legaliserade barnamordet blir avskytt och förbjudet, som en åtgärd för en länge sedan svunnen tidsålder. Alldeles såsom i Lykurgus' tid vilja vi skapa ett på naturvetenskaplig — social basis uppbyggt uppfostringssystem. Vårt korrekctionssystem gentemot naturen består icke i att utrota de svagaste bland de nyfödda, utan fastmer söka vi genom att stärka och rena de sjuka bevara livet åt alla födda. Vilket även i de flesta fall lyckas utmärkt.

Mänsklighetens framåtskridande! Den hygieniska vetenskapen har utvecklat sig oerhört. Till och med den mest inkarnerade rashygieniker böjer sig i ödmjukhet för de värligen förvånansvärda resultaten. Det finns ingen lungсот mer; den svaga nyfödda, vilkens kropp, brinnande av feber, synes vara dömd till döden, utvecklar sig

till högsta kroppsliga och själsliga potens! Men tyvärr vill icke mänskligheten taga sitt förnuft till fånga; tyvärr förvandlar det kapitalistiska vansinnet de medicinska uppfinnargeniernas skapelser i en plåga för de arbetande klasserna.

Kapitalismen rör sig i en ideernas galna virveldans. Vi tillropa de mäktiga representanterna för det kapitalistiska samhället: ni vilja åstadkomma en stark folkförökning. *Utmärkt! Ni har makten och möjligheten därtill i edra händer!*

Rädda den halva miljon dibarn som årligen omkomma på grund av otillräcklig näring och omvårdnad! Vi fordra djupt indignerade ekonomiska och sociala åtgärder. Från vår vetenskapliga insikts vaktorn betrakta vi den alla mänskliga begrepp förhånande skillnad mellan framsteg och social praxis.

Ja, ni herrar kapitalister; ni pocka på att arbetarna skola föröka sig och uppfylla jorden. Sorgligt nog sörjer den i kedjor smidda proletären för edert behov av arbetskraft. Och vad gör kapitalisternas tjänarinna, prästerna? När barnen skrika efter bröd, så brännmärka de familjens tillväxt som ett resultat av köttslig lusta. Men om kapitalistintressena fordra det, tala prästerna om guds visa rådslag och om att gud välsignar proletärernas säd.

I stället för att genom kraftiga reformer motarbeta den hotande folkminskningen, undanrödja orsakerna till att barnen dö i massor, göder man den aldrig mättade militarismen, så att den är färdig att kvävas i fett. Den så kallade premiepolitiken vore ett försök, visserligen ett mycket svagt försök, men ett försök som växt upp ur kloka motiv.

Socialister, vilka ega ett historiskt skolat tänkesätt, veta, att alla premiesystem för en talrik barnskara äro ohjälpligt dömda till undergång. Fortiden och medeltiden ha brutit nacken av sig på de stora befolkningsproblemen.

Premiesystemen måste stranda på de ekonomiska företeelsernas järnhårda makt. Alla dessa odugliga försök med dugliga objekts öde är be-seglat. Det statliga experimentets tid är förbi; förändringarna, reformerna, revolutionerna måste växa fram ur det skapande värdeframbringande folket självt, ur källan till allt mänskligt framåtskridande. Alla befolkningspolitiska tendenser och åtgärder måste finna resonans i de stora socialpolitiska samhälleliga bildningarna. Utan fundamentala ändringar av grundvalen för hela vår samhällsbyggnad, ingen ständig ökning av befolkningsantalet! De moderna imperialistiskt och världspolitiskt berusade politikernas konstgjorda recept höra hemma i skräpkammaren.

Och slutligen det grymma, skrämmande spöket, det på väggen tecknade mene tekel, medusahuvudet, vilket dödsblekt och olycksbådande stiger fram — den gula faran. Vad skall ske, om kinesiska horder bryta in över oss, om de i blind vandalism ödelägga den kultur, vilken vi i århundraden säkrat drivkraft, om de europeiska arbetarnas "standard of life" sjunker ned under levnadsminimum? Den högst utvecklade rasens, den vita rasens supremati är då ifrågakämd. Ras-hygienikerna och med dem de socialdemokratiska spetsborgarna hängiva sig åt ett självbedrägeri par excellence. Jag erinrar eder om att enligt ovederläggligt statistiska siffror de europeiska folkens födelsesiffra är betydligt lägre än de icke

europiska folkens. Trots det att i de sista tjugufem åren de 540 millioner människor av europeiskt ursprung ökats med icke mindre än betydligt mer än en fjärdedel. Vilken prisar icke de eminenta hygieniska framsteg i den europeiska kulturnationen; framsteg, vilka till största delen måste skrivas på det socialistiska upplysningsarbetets creditsida. För oss öppnar sig ett överväldigande framtids-perspektiv. Herrar rasmänniskor stå inför sitt själsliga bankrutt. I den moderna världen handlar det icke endast om den klumpiga handens råa arbete, utan fastmer om själens skapande kraft. Själén begynner att regera världen. Och liksom han en gång skall låta döds-klockorna ringa över den idiotiska militarismens stela system, så drar själen i dag upp riktlinjer för mänsklighetens högre utveckling. Ett underordnande av den högre, kulturideal plöjande vita rasen under en lägre varietets grova mekaniska livsinstinker är dock slutligen ingenting annat än — en pessimistisk utopi.

Här en kort sammanfattning. Vill ni uppnå positiva resultat, så sörj för en allmän tillbakagång av dödligheten, isynnerhet det uppväxande släktets dödlighet.

Här kan man fatta befolkningsproblemet vid rötterna. Medveten reglering av fortplantningen, ävenså medveten vård av de efterkommande, en vård, som hygienien föreskriver en gång för alla. Ni vill uppnå en varaktig, gynnsam befolkningsbilans? Agitera då med herkuleskraft emot det mördande utrotandet av människokraft.

Vårt lösensord, vårt fältskri må vara: moderskydd, bostadsreform, kamp mot förödarna av vår livskraft: alkohol och könssjukdomar; kamp mot de största

groddförstörare vi känna: bröd- och köttockrarna. Vi fordra fasta karaktärer, personligheter, vår blick vidgar sig, den för allmäktig gällande staten presenterar sig för våra ögon såsom en jämmerligt bekymrad vanmakt.

Från herrar rasutopisters pedantiska huvud vilja vi riva bort skyggglapparna. Vi vilja skapa nya livsvärden, ty vi vilja utrota dibarnssjukdomarnas dödsbringande baciller; vi vilja föra arbetarna upp till den vetenskapliga insiktens utsiktstorn: den rena mänsklighetsviljan, självinskränkning, ädel familjelycka. Vi vilja skapa garantier för alla människors, alla rasers lycka; garantier, vilka äro säkert förankrade i de upplysta arbetarnas medvetande, hos bärarna av framtidsutvecklingen.

Tiderna ändra sig, människorna bli icke stående kvar på samma ståndpunkt. Men huru långsamt fullbordar sig icke upplysningsprocessen i deras huvuden, vilka äro kallade att bilda huvudpelarna i den sociala framtidsbyggnaden — i läkarnas hjärnor.

Så dum är väl ingen Äskulapson längre, att han är helt belåten, när han helt enkelt förbjuder en lungsiktig fru att utöva samlag. Eller har jag sagt för mycket? Fortplantar sig det katolska prästerskapets vansinniga avhållsamhetskult även i jesuitelevernas hjärnor: de katolska läkarna?

Jag vill icke bry min hjärna längre med det kyrkliga tänkandets utväxter. Lämnande prästerskapet och dess vetenskapliga anhang, går jag över till dagordningen och ställer mig på den plats som mitt yrke och min natur, min konsekvent arbetande hjärna och mina känslor anvisa mig, nämligen på den läkarvetenskapliga och sociala sjukdomsförebyggarens plats. Jag hånar dem,

vilka drivna av hat göra ansträngningar, vansinniga ansträngningar, i ändamål att förr eller senare få sina strävanden omsatta till lagförslag. Prästerna och de med dem förbundna konservativa, de agrariska dagdrivarna, vilka om nätterna offra åt Venus i bordellerna, skola inom kort fabrisera lagar, vilka hota personer med svåra straff, vid upprepning av förseelsen tukthus, vilka prisa och utbjuda medel att förhindra havandeskap. \*)

Har jag målat alltför svart? Ånej, meningen är att man bakom svenska gardiner \*\*) skall tänka efter hur man på bästa sätt skall skydda sig mot sjukdomar och alltför stor barnskara.

Moraliska botpredikningar hjälpa icke. Den jesuitiska konstens stormästare och moralpredikanter rygga icke tillbaka för att kalla de fruar, vilka tillsammans med sina män räkna de surt förtjänade slantarna och ömsesidigt ängsligt rådslå om möjligheten av att på bästa sätt inskränka barnantalet, för gemena horor.

Och arbetarna äro fortfarande oförnuftiga! Hör! ni utsugna löns lavar. Diktardet skall besannas: förnuftet skall vara mängdens ledstjärna, jesuitiskt högmod, protestantisk, katolsk och judisk fariseism skall sönderbrytas. Vi läkare ha medel i händerna att slå fariseismen till marken.

---

\*) Författarens profetia har allaredan gått i uppfyllelse. Ett lagförslag om förbud mot försäljning och spridandet av preventivmedel har av de konservativa inlämnats i den tyska riksdagen. Sverge har äran av att i reaktionärt avseende ha gått före Tyskland.

\*\*) I det tyska språket användes satsen "Hinter schwedischen Gardinen" för att beteckna en fångslad person eller bakom fångelsemurarna.

Nu skola ni med proletärens energi fordra: fram med eder vetenskap. \*)

Författaren av denna lilla skrift, vilkens vetenskapliga strävande icke hämmas av känslloskrankor, vilken alltid varmt och lidelsefullt, men samtidigt obevekligt logiskt kämpat emot den förryckta kapitalismen, har i dussintals församlingar inför e-ländiga uthungrade kvinnor talat om befolkningsproblemet, uppfattat i betydelsen av ren socialism. Överallt jubel och brusande bifall.

Jag talar icke till eder för att kittla edra sinnen, nej, jag har velat ärligt och öppet meddela mina kunskaper. Och de maningsord som jag rikta till eder äro hämtade ur kunskaperna om det modärna livets betingelser.

Jag har endast ett ideal, endast en utmärkelse föresvävar mig. Jag föraktar mänsklighetens yttre äretecken och denna världs goda; jag tillhör eder helt med kropp och själ. Jag hoppas att jag en gång skall bli lovordad såsom en beskyddare av

---

\*) Här följer så en redogörelse för de olika preventivmedlens användande, såsom de hittills blivit vetenskapligt fastslagna. Så intressant och nyttig denna del av författarens lilla väckelseskraft än är, måste den här på grund av den nu gällande svenska preventivlagen helt och hållet utslutas. Förf. skriver: den åsikt som jag här utvecklar finnes nedlagd i varje bok för födelsehjälpen eller kvinnoläkekonst och i talrika broschyrer, vilka äro tillgängliga för varje lekman. Icke av cynism, icke för att kittla edra sinnen talar jag här om den äktenskapliga sammanlevnadens diskretaste angelägenheter. Det ligger mig alldeles fjärran att vilja störa en helig äktenskaplig gemensamhet, som vilar på djup, ren själisk böjelse. Så som jag i mottagningstimman talar som läkare med högt sedligt allvar, utan några som helst lystna tankar, med kvinnor ur alla klasser över könsliga angelägenheter, så talar jag ock här med stolt, proletariskt sinne till eder arbetarkvinnor.

eder familjs välfärd och såsom en räddare av arbetarkvinnor, vilka hittills betraktats såsom födelsemaskiner.

Vårt lösenord må vara: Ingen må sätta mer barn till världen än han kan försörja. Det betyder folkkraftens stärkande och bevarande.

Avlandets medvetna reglering, jämte socialistiskt bekämpande av barnadödligheten, alkoholismen, tuberkulosen och könssjukdomarna, är ett led i en logisk reglering av alla ting.



På Axel Holmströms Förlag har utkommit:

**Sträjkledaren.** Roman från arbetarrörelsens tidigare år av *Hinke Bergegren*. Pris häftad 2,50. Inbunden 3,50.

**Det sista kriget.** En framtidsbild av *V. E. Teranus*. Pris häft. 1:—, Inb. 2:—.

**Svarstjofångar** Verklighetsskildringar av *Captivus*. Pris 1:—, Inbunden 1:75.

**Anarkisterna.** Kulturskildring från slutet av XIX århundradet av *John Henry Mackay*. Första delen. Pris 1:50. Andra delen 1:50. Båda delarne inb. 4:—.

**Från klasskampens Frankrike.** av *Albert Jensen*. Häftad 1:—, Inbunden 1:75.

**Gallersånger.** Fängelsedikter av *Hannes Sköld*. Pris 50 öre.

**Branden.** Roman av *Gustav Hedenvind-Eriksson*. Pris 1:50. Inbunden 2:50.

**Skräckväldet i Ryssland** av *Peter Krapotkin*. Pris 50 öre.

**Kors och halvmåne.** Berättelse från Tripoliskriget av *Eva Alexanders*. Pris 25 öre.

**Sånger i sol och natt.** Dikter av *Karl Esper*. Pris 50 öre. Inb. 1:—.

**Konungens fogdar.** av *Henning von Melsted*. Pris 1:—, Inbunden 1:75.

**Röda jungfrun** av *Hinke Bergegren*. Inb. 1:25, häftad 50 öre.

**Från öde gårdar** av *Gustav Hedenvind-Eriksson*. Pris 50 öre. Inbunden 1:25.

**Världskriget och proletariatet** av *Albert Jensen*. Häftad 50 öre. Inb. 1:25.

**Uttalanden om Amalthea-attentatet.** Pris 10 öre.

**Ur en fallen skog** av *Gustav Hedenvind-Eriksson*. Pris häftad 1:—, Inbunden 1:75.

**Amaltheamännen och strafflagen** av *G. H:son Holmberg*. Pris 15 öre.

**Socialismen i Sverge 1770—1886** av *G. H:son Holmberg*. Pris 1:25. Inb. 2:25.

**Anarkism och modern vetenskap** av *Peter Krapotkin*. Pris 75 öre. Inb. 1:50.

Böckerna finnas att tillgå i alla boklädor i Sverge, Norge, Danmark och Finland.

Kommissionärer rekvirera från

**Axel Holmströms Förlag, Hagagatan 16, Stockholm Va.**

Nu har utkommit

# Dömen icke . . .

Social berättelse av  
**Eva Alexanders.**

Pris 50 öre. Inbunden 1:25.

Det är en bok om den fattige proletärens liv. Där skildras hur en hederlig ömhjärtad man blir tjuv, emedan han ej vill se sin hustru svälta ihjäl. Vi få där läsa om hur en ung dygdig hustru kastas i prostitutionens elände, då mannen sitter i fängelse.

Det är ett hemskt skri från de förtrampades värld.

**Köp och läs boken!**

---

Inom kort utkommer

# Skålmarnas Religion

av

**O. Ljungdahl.**

Pris 25 öre.

Det är en högst intressant antireligiös broschyr, som bör spridas i en massupplaga över hela landet.

---

Rekvirera från

**Axel Holmströms Förlag,**  
Hagagatan 16, Sockholm.

---

# Meddelande

från Nils Adamsson, Centralpalatset, Stockholm.

Nils Adamssons sjukvårds- och gummiaffär är skandinaviens största inom sin branch.

Då jag startade denna affär var det en bestämd föresats att driva den efter de ideella principer som ligga till grund för humanitära strävanden könen emellan. Min affär var därför den första, som i upplysningens inträse, effektivt, började agitationen mot dessa fördomar. I sammanlagt millioner exemplar, har jag utsänt brochyror, kataloger och tidningar var av flera har utgått, var för sig, i över hundratusen exemplar, och om kort tid utkommer en ny brochyr som i hundratusen exemplar kommer att spridas gratis. Men i detta rödningsarbete har jag ej allenast haft folkets okunnighet att kämpa emot, utan avundsjuka konkurrenter samt den heliga rättvisan har även i rikligt måtto strött sina tistlar. I tvenne månader har jag fått sona mitt "svåra brott" i fängelse för upplysning om försiktighet och ansvar könen emellan. Och för samma sak har även min hustru, under lika lång tid, fått vistas inom fängelsecellen.

Denna agitation som jag sålunda, så kraftigt som möjligt bedrev, väckte naturligtvis många till att draga fördelar av denna. Så uppstod en mängd affärer och däribland särskilt en som under senare tiden har förbluffat allmänheten med att den ej var grundad på profitbegär utan dess vinst användes till agitation. Med denna lilla manöver försöker denna affär framhålla sig som den enda rätta inköpskälla. Detta lika oförsynta som naiva tilltag kan ej betraktas utan med löje av alla som känna dess verksamhet. Vad denna uträttat i skriftlig propaganda hade jag utfört innan denna affär var påtänkt. I hundratusentals exemplar hade jag spritt tidningar och brochyror för humanitära strävanden. Det ser sålunda ut som dess affärsmening var, att det vore brottsligt att köpa varor från andra firmor än denna. Av denna oförlåtligt löjliga reklamering kan man ju draga den slutsatsen, att allmänheten skulle väntat att köpa varor tills denna affär startats.

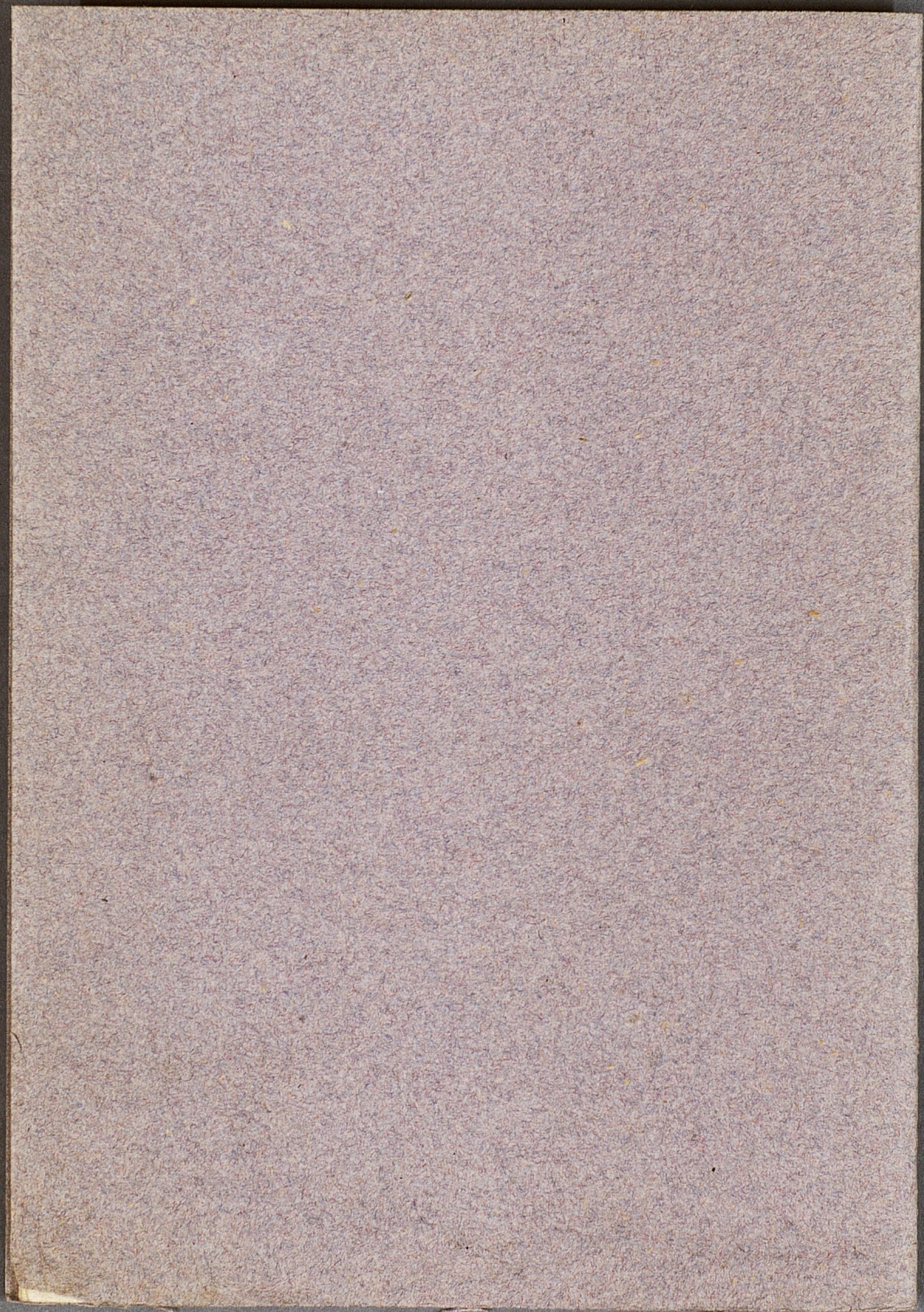
Min affärsprincip har alltid varit att tillhandahålla de bästa varor till moderata priser. Detta har därför vunnit allmänhetens erkännande och fulla förtroende. Den stora omsättning som min affär har uppnått har gjort mig möjligt att förvärva de bästa inköpskällor som finnes. Då även alla mina varor noga kontrolleras och under ansvar genomses, kan jag försäkra mina ärade kunder de bästa kvaliteer.

I förhoppning om att min kundkrets alltjämt skall ökas och ej experimentera med tvivelaktiga om än så ideella affärer, skall det alltid vara mig ett nöje, att med bästa varor till lägsta priser och med en så omfattande agitation som det är mig möjligt, understödja dessa humanitära strävanden som fostra folkets barn till ansvar och självmedvetande.

Högaktningfullt

Nils Adamsson.





[www.books2ebooks.eu](http://www.books2ebooks.eu)